

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ἑκδοτικοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐκτελεῖται παρασχόν ἐν τῇ χάριτι ἡμῶν ἐπιμέλειαν καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγκασμα ἀριστον καὶ παροικώτατον ἐν τοῖς παισιν.

ΣΤΗΝΑΓΩΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑβδομάδα δραχμ. 75. Ἐξέφηνος δρ. 40. Τρίμηνος δρ. 22.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγιόπητος γράμμα διατίρ. 50.—
Ἀρεσκυλὴς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων ἑκατὼν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗΝ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοιδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Πέριπλου ἀριθ. 58, παρὰ τὸ Βαγδάτιον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 21 Νοεμβρίου 1925

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 51

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DARRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

— Δὲ νοιώθεις, τοῦ εἶπε, ὅτι εἶναι ἡ υπερτάτη εὐτυχία, ὅταν γυρίζεις καὶ νεῖς, ὅπως ἐσύ, μὲ τὴν καρδιά γεμάτη, μὲ τὸ φῶς μέσα στὴν ψυχὴ, νὰ βλέπεις, δίχως νὰ τὸ ξέρουν, ἐκείνους ποὺ ἀγαπᾷ, νὰ διαβάξουν στὸ πρόσωπό τους τὰ αἰσθήματά τους, νὰ νοιώθουν τὴ βιασύνη τους καὶ τὴν ἀνυπομονή σία τους;... Στάσου, στοιχηματίζω ὅ,τι θές, ὅτι αὐτὴ ποὺ πηγαίνει μπροστὰ καὶ βιάζεται καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τρέχουν, εἶναι ἡ δεσποινὶς Λουκία Ραμπλό.

Ὁ ζωγράφος ἦταν ὑπερβολικὸς. Μπροστὰ μπροστὰ ἔτρεχε ὁ Μπάμπας, συνεπισημμένος νὰ πηγαίνει μπροστὰ ἀπὸ τ' ἀποσπάσματα στὶς ἀποικίες. Μὰ πίσω του, ὁ Γιώργος διέκρινε τὴ δεσποινίδα Λουκία Ραμπλό, ποὺ εἶχε προσφέρει τὸ μπράτσο τῆς στὴν κυρία Καρδινιά.

Ἡ μητέρα του δὲν εἶπε ὑπερβολή, ὅταν τοῦ γραφε πῶς τὰ μαλλιά τῆς ἦταν κάτασπρα. Μὰ ἦταν ἀκόμα ἴσια καὶ εὐκλινῇ καὶ ἡ κόρη τοῦ κ. Ραμπλό τὴν ἔκανε νὰ τρέχει σὰν παιδί.

Ἡ ματιὰ τοῦ Γιώργου πῆγαινε ἀπ' τὴν μιὰ στὴν ἄλλη, καὶ ἡ καρδιά του χοροπηδοῦσε στὸ στήθος του. Πέρασαν μερικά βήματα κοντά του καὶ

τὶς ἄφισες νὰ περάσουν, γιὰ τὸν κρατοῦσε ὁ φίλος του.

Λίγο πιὸ πίσω, ἀκολουθοῦσε ὁ κ. Ἀντοναί, ἀκουμπώντας στὴ μαγκούρα του, πλάι στὸν κ. Ραμπλό, ποῦχε λιγάκι χοντρίνει. Τέλος ὁ Πεπίνος καὶ ὁ Μοχίλοφ, ποὺ δίχως ἄλλο ἐρχόνταν ἀπ' τὸ λιμάνι, ἔκλειναν τὴ συνοδεία.

Ὅταν ἀπομακρύνθηκαν κάμποσα μέτρα, οἱ δύο φίλοι βγήκαν ἀπ' τὸν κρυψώνα τους, πέφτοντας ἀκριβῶς πάνω στὸν Πεπίνον καὶ τὸ Μοχίλοφ.

Ὁ Ρώσος σταμάτησε, δίχως νὰ βγάλει μιλιὰ, μὰ ἔγινε κατάχλωμος. Ὁ Πεπίνος δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσει τὸν ἐνθουσιασμό του.

— Τοὺς εἶδατε; φώναξε. Νὰ τοὺς!

Ἡ φωνὴ τοῦ Πεπίνου ἔκανε καὶ ὁ δόλους τοὺς ἄλλους νὰ γυρίσουν. Ὁ Γιώργος ὤρμησε. Μὲ δυὸ πηδήματα, βρέθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του.
— Μητέρα, μητερούλα μου!
— Γιώργε, παιδάκι μου!

Ὅταν τελείωσαν οἱ διαχύσεις ποὺ τὶς μαντεύσεις, ὁ ἀξιωματικὸς γύρισε πρὸς τὴ Λουκία Ραμπλό ποὺ περίμενε χλωμή καὶ συγκινημένη. Δὲ μπόρεσε νὰ πει λέξη, μόνο τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι, τῶνοιωσε νὰ τρέμει μέσα στὸ δικό του καὶ τὴν κοίταξε στὰ μάτια μερικὰ δευτερόλεπτα. Οἱ ψυχὲς τοὺς ἀγγίξαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Δίχως νὰ ποῦν λέξη,

ἀνῆκαν πιά ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Ἡ σιωπὴ τοὺς ἦταν πιὸ εὐγλωττὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐξήγηση.

Μὰ τότε ἔφτασαν καὶ ὁ κ. Ραμπλό μὲ τὸν κ. Ἀντοναί.

— Καλὸ μου παιδί! Τί ξαφνικὴ εὐτυχία!

Ἐπάρχουν στιγμές, ποὺ ἡ πένητα εἶναι πολὺ ἀδύνατη γιὰ νὰ τὶς περιγράψει. Ὁ κ. Ἀντοναί τοὺς πῆρε ὁλους στὸ ξενοδοχεῖο, ποὺ ἦταν πολὺ κοντά, καὶ μοῦ εἶναι ἀδύνατο, παιδιὰ μου, νὰ σᾶς δώσω νὰ καταλάβετε τὴ χαρὰ ποὺ γέμιζε ὅλων τὰ στήθη. Ὁ Γιώργος δὲν ἤξερε σὲ ποῖον νὰ πρωτοαπαντήσει. Οἱ ἐρωτήσεις ἦταν ἀτέλειωτες στὸ στόμα τῆς μητέρας του, ποὺ κάθε τόσο ἔκοβε τὴν κουδέντα καὶ τὸν ἔσφιγγε στὸ στήθος τῆς σὰ νὰ φοβόταν μὴν τῆς τὸν ξανάπαιρναν.

Κι' ἀνάμεσα στὰ ἐπιφωνήματα καὶ στὰ χαρούμενα λόγια, ὁ ἀξιωματικὸς ἔριχνε κάθε τόσο καὶ μιὰ κρυφὴ ματιὰ πάνω σὲ κείνη ποὺ δὲ μιλοῦσε.

«Μπροστὰ ἔτρεχε ὁ Μπάμπας...» (Σελ. 401, στ. α'.)

Ἐπὶ τῇ 21, τοῦ καμὲ

επίθεση ο Μπάμπας, που το λεξιλόγιό του δεν είχε πλουτισθεί και πολύ, μα οι φτωχές φράσεις του ήταν γεμάτες ειλικρίνεια.

Ο Γιώργος δε φανταζόταν πως θα τον εβρίσκε δώ και σχεδόν τον είχε ξεχάσει. Έμαθε όμως ότι ο μικρός μαύρος δε μπόρεσε να ακολουθήσει το απόσπασμα Κασαίν, συνόδευσέ τον μεταβάστες διηκτικούς του Μπάμπας κι' ακολουθούσε ύστερα τον κ. Άντοναί στο Σαίν-Λουί. Εκεί, μία και δεν έδλεπε το λογία, το θεό του πατέρα, πουθενά, ακολουθούσε στη Γαλλία τον καινούργιο κύριο πουχε διαλέξει.

Μά όταν, άξαφνα ξαναβρήκε τον Περίνο με τη στολή του ανθυπασπιστή, έδειξε απερίγραπτη χαρά και χοροπηδούσε στο μύλο σάν σωστός карагиόζος. Τώρα πιά δε θα τον αποχωριζόταν στιγμή.

Ο γιός του συνταγματάρχη Καρδινιάκ δοκίμασε πολλές εκπλήξεις αυτή τη μέρα. Μά η τελευταία που μέλλε να δοκιμάσει, του προξένησε μία απ' τις σφοδρότερες συγκινήσεις της ζωής του.

Το βράδυ, τη στιγμή που καθόνταν στο τραπέζι κι' η κυρία Καρδινιάκ φιλούσε το Γιώργο της για έκταστη φορά, ένα ζευγάρι μπήκε στην αίθουσα του ξενοδοχείου, που την είχε κρατήσει ο κ. Άντοναί κι' ο Γιώργος άρισε μιὰ φωνή χαράς, καθώς αναγνώρισε τον ξάδερφό του τόν Πέτρο και την ξαδέρφη του Μαργαρίτα.

Ο Πέτρος Μπερτινι είχε πάρει την αποστρατεία του από πέρας κι' έμεινε στις Βερσαλλίες, φορούσε πολιτικά, με την κορδέλλα του αξιωματικού στο πέτο, κι' η φυσιογνωμία του αυτό το βράδυ φανέρωνε εξαιρετική ζωηρότητα.

Οι διαχύσεις ξανάρχισαν, γεμάτες ώραιες αναμνήσεις, γιατί ο Γιώργος δε μπορούσε να λησμονήσει τη φυγή τους απ' το Σεδάν, ανάμεσα στις πρωσικές γραμμές.

— Είναι πολύ άργα να σου ευχηθώ το καλωσόρισμα, είπε ο αντισυνταγματάρχης. Μά τη στιγμή που ξεκινούσε η μητέρα σου, ένας φίλος με είδοποίησε ότι θα ήταν καλό να περάσω απ' το υπουργείο των Ναυτικών, όπου θα μάθαινα ενδιαφέροντα πράγματα. Γιαυτό δεν κατόρθωσα να φύγω παρά την άλλη μέρα. Και δε μετανιώω, ξέρεις...

Και προφέροντας τις τελευταίες αυτές λέξεις, έρριξε μιὰ ματιά στην κυρία Καρδινιάκ, που στο πρόσωπό της ζωγραφίστηκε μιὰ χαρούμενη προσδοκία.

— Δε θα μπόρεσω να κρατήσω περισσότερο το μυστικό, (είπε χαμογελώντας ο Πέτρος) κι' βγαδίζοντας απ' την τσέπη του ένα μικρό πακέτο διπλωμένο προσεχτικά, και δε θάβριζε τον

κόπο, αν δε τόλεγα εγώ πριν απ' την «Εφημερίδα της Κυβερνήσεως». Ήθελα να περιμένω να το φανερώσω στο φρούτο, μα δεν πειράζει, ως είναι και στα όρεκτικά.

Και πήγε να δώσει στο Γιώργο ένα κουτάκι από κόκκινο μαροκινό, που τσόγαλε μέσ' απ' το δεματάκι.

Μά την ίδια στιγμή άλλαξε γνώμη: — Τι άδέλιος που είμαι! είπε. Το ξωρο αυτό θάχει διπλή αξία, αν περάσει απ' άλλο χέρι.

Κι' έδωσε το κουτί γελώντας στην κυρία Καρδινιάκ.

Εκείνη το πήρε, και χαμογελώντας κι' αυτή, τώδεσε στη δεσποινίδα Λουκία Ραμπλό, που καθόταν σε μιὰ γωνιά του τραπεζιού, συγκινημένη και σιωπηλή.

— Παιδί μου, της είπε, θέλω να πάρει απ' το χέρι σου ο Γιώργος μου αυτό το δώρο—το πολυτιμότερο που μπορούσε να το κάμει κανείς μιὰ μέρα σάν τη σημερινή.

Μαντεύετε βέβαια ότι το δώρο κουτάκι που ο νέος υπολοχαγός πήρε απ' τα χέρια της χαριτωμένης κόρης, ήταν ένας σταυρός της Λεωόντας της Τιμής, με την ώραία κόκκινη κορδέλλα του.

Μά εκείνο που δε μαντεύετε είναι ότι, πιά στο λαμπρό σταυρό, πουχε ανάγλυφη την εικόνα της Δημοκρατίας, ήταν ένας άλλος σταυρός, με την εικόνα του αυτοκράτορος Ναπολέοντος Α', με την κορδέλλα παλιά και ξεδαμμένη.

— Είναι ο σταυρός του παππού σου, είπε η κυρία Καρδινιάκ... Το ιερότερο οικογενειακό μας κειμήλιο. Σου ανήκει.

Κι' ο έγγονος του Γιάννη Καρδινιάκ, του «Μικρού Έθελοντ», έννοιωσε την ψυχή του τόσο πλημμυρισμένη από συγκίνηση, ώστε δάκρυσε. Μόλις που άκουσε τόν Πέτρο Μπερτινι να του λέει πώς είχε υπογραφεί ο προβιδιασμός του, σύμφωνα με τις πληροφορίες που είχε πάρει απ' ένα φίλο του απ' το Υπουργείο, κι' ότι αύριο θα ήταν δημοσιευμένος στην «Εφημερίδα». Ο Παύλος, κατά το συνειθισμένο του, θέλησε να' άστειυθεί λιγάκι, μα γρήγορα κατάλαβε πως δε μπορούσε, γιατί ήταν συγκινημένος κι' αυτός όπως κι' όλοι οι άλλοι.

— Γιώργο, είπε η κυρία Καρδινιάκ, όταν λιγόστεψε η συγκίνηση, η σειρά σου τώρα να ζωσεις και συ ένα ξωρο στη Λουκία. Σκέφτηκα να στο φέρω.

— Μά, μητέρα, είπε ο Γιώργος χαμογελώντας, πώς ήξερες...

— Πώς ήξερα τα αισθήματά σου, αφού δεν μεύγραφες τίποτα στα γράμματά σου, ε; Άπλούστατα: ο φίλος σου ο Παύλος, εδύς μόλις βεβαιώθηκε, μιάς τηλεγράφησε απ' το Χανό.

— Και να ξέρεις ότι το τηλεγράφημα αυτό μου στοίχισε όκτώ και τριάντα ή λέξη! είπε ο ζωγράφος. Κι' όμως όλο-όλο το τηλεγράφημα δε στοίχισε πάνω από είκοσιπέντε φράγκα!

— Είκοσιπέντε φράγκα μόνο... Τρεις λέξεις μοναχά για ένα τηλεγράφημα, που έπρεπε να λέη τόσα πράγματα!..

— Μάλιστα, τρεις λέξεις ακριβώς. Να τι τηλεγράφησα στη μητέρα σου: «Καρδινιάκ—Βερσαλλίες—Ξετρελλάμενος». Είδες τί λακωνισμός! Και τί ακρίβεια! Γιατί δεν θα το άρνηθεις, ήσουν ξετρελλαμένος όταν σε βρήκα στο Τογκίνο, σε σημείο που έστελεις στο διάβολο τους Κινέζους γιατί ξανάρχιζαν τον πόλεμο και σ' έκαναν να αναβάλεις την αναχώρησή σου.

Και καθώς μιλούσε ο ζωγράφος, κρυφοκοίταζε πονηρά τη Λουκία, πουχε γίνεη κατακόκκινη. Ο Γιώργος, για να βρή κάτι να κάμει, άνοιξε τα δυο κουτάκια που τώδωκε η μητέρα του. Στο ένα, το μικρό, βρήκε ένα θαυμάσιο δαχτυλίδι, όπου έλαμπε ένα υπέροχο σμαράγδι τριγυρισμένο από διαμάντια. Στο άλλο ήταν ένα ώραίο μαργαριταρένιο περιδέραιο.

Ο αξιωματικός έμεινε μ' άνοιχτό το στόμα μπροστά στα πολύτιμα αυτά κοσμήματα κι' έρριξε έρωτηματικές ματιές στη μητέρα του.

Εκείνη γελούσε:

— Δε φαντάζεσαι βέβαια πως είναι ψεύτικα, του είπε.

— Όχι βέβαια, αλλά...

— Δεν μπορείς να το καταλάβεις ε; Λοιπόν εγώ με περηφάνεια φανεώνω με τί λαφτά αγοράστηκαν αυτά τα διαμάντια. Πέντε δόλακερα χρόνια μου-στελνες τις οικονομίες σου. Ξέρεις σε τί ποσό έφτασαν;

— Μητέρα, τί ν'αυτά που λές...

— Ναί, καταλαβαίνω, συ δεν κρατούσες λογαριασμό και δεν μπορείς να το πιστέψεις. Μά εγώ που τάβριξα όλα στην μπάντα, μπορώ να σε βεβαιώσω ότι μούστειλες, όλα-όλα, όχτώ χιλιάδες φράγκα!

— Κύριε έλέησον! Έκαμε ο Παύλος Κουτυριέ. Δε φανταζόμουν πως ήταν δυνατό, μέσα σε πέντε χρόνια, να μαζέψει όχτώ χιλιάδες φράγκα ένας αξιωματικός και πολύ περισσότερο ένας ζωγράφος!

— Κι' όμως, μητέρα, εγώ θαρρούσα...

— Ναί, ξέρω, ποτέ δε φανταζόσουν πως θα τα χρησιμοποιούσα έτσι. Συ τάστελνες για μένα, για να με βοηθήσεις, για να μη δοκιμάσω οικονομικές στενοχωρίες, σάν καλό παιδί που είσαι.

Σ' ευχαριστώ μ' όλη μου την καρδιά, παιδί μου. Μά ο Θεός θέλησε να μην έχω ανάγκη απ' τα χρήματά σου. Σ' άφινω να στέλνεις τις οικονομίες σου,

για να σου κάμω την εκπλήξη να τις ξαναβρεις όλες εδω. Μά πρέπει να ξέρεις ότι ο οίκος Νορμάν πήρε πάλι τη θέση του ανάμεσα στους ναυτικούς οίκους, κι' η θέση του αυτή είναι σήμερα περίφημη!

— Αλήθεια, βεβαίωσε ο κ. Ραμπλό. Η Γαλλία αποφάσισε να διοργανώσει το στόλο της. Κι' ήταν καιρός. Κράτος με άποικίες και δίχως στόλο, είναι άναποδο πράγμα! Σά να ξεκινάς για όδοιπορία, δίχως να αγοράσεις παπούτσια. Δεν πειράζει όμως: κάλλιο άργά παρά ποτέ.

— Άφίστε που η εμφάνιση των τορπιλλοδύλων, πρόσθεσε ο κ. Άντοναί, θα φέρει μεγάλες αλλαγές στο ναυτικό και θα σκεπάσει την έλλειψή μας από μεγάλα πλοία. Λοιπόν ο οίκος Νορμάν φτάνει τορπιλλοδύλα πρώτης γραμμής. Η φήμη του άπλώθηκε σ' όλη την Ευρώπη. Κι' η Γαλλία άκόμα κάνει παραγγελίες στη Χάδρη.

Τότε η κυρία Καρδινιάκ γύρισε στη νέα.

— Τώρα, παιδί μου, είπε, είναι καιρός να πούμε τ' αποφασιστικά λόγια, που δεν τολμήσατε να προφέρτε μήτε ο ένας μήτε η άλλη. Από πολλά χρόνια ήξερα τα αισθήματά του Γιώργου μου για σάς και τη λύπη που τώδρωγε την καρδιά όταν θαρρούσε πως σάς είχε χάσει για πάντα... Κρατήσατε κι' οι δυο πιστά τις αναμνήσεις σας κι' αυτό είν' η καλύτερη έγγηση για τη μέλλουσα ευτυχία σας... Λουκία, για σάς αγοράσα αυτά τα κοσμήματα, ιδίως αυτό το δαχτυλίδι... Το δέχεστε;

Αντί γι' άπάντηση, η νέα έπεςε στην άγκαλιά της κυρίας Καρδινιάκ και με την καρδιά πλημμυρισμένη από άσύγκριτη ευτυχία, ο Γιώργος πέραςε το δαχτυλίδι στο δάχτυλο της γλυκειάς άρραδωνιαστικής του...

Στις 14 Αυγούστου, ο Γιώργος, γυρίζοντας στις Βερσαλλίες, βρήκ' ένα γράμμα του άδδ' Όρμεσσόν.

«Έλάτε, τούγραφε. Πέτυχα αυτό που ζητούσα, γρηγορότερα απ' όσο έλπιζα. Θα σάς περιμένω στην τελετή του Μάρ-Λα-Τούρ, στις 16».

Μάρ-Λα-Τούρ! Στά 1877, όταν βγήκε απ' τη σχολή, είχε κάμει το ίδιο ταξίδι, που δε μπορούσε να το ξαναθυμηθεί δίχως βιθειά συγκίνηση.

Όταν έδειξε στη μητέρα του το γράμμα του άδδ', εκείνη χλώμιασε, μα είπε άδίστακτα:

— Θάρω μαζί σου.

— Ά, μητέρα!

Θέλησε να της παραστήσει πόσο ήταν επικίνδυνο να περάσει τις συγκινήσεις του θλιβερού αυτού ταξιδιού. Ήταν σωστός Πολγοθας γι' αυτήν. Οι άναζητήσεις, ή έκταφή, πως θα τα ύπόφερε

ελ'αυτά; Θα χρειαζόταν δύναμη υπεράνθρωπη.

Μά η κυρία Βαλεντίνα πούνησε λυπημένα το κεφάλι. Ένα καθήκον την καλούσ' εκεί. Και ξαφνικά, στο μυαλό του Γιώργου, γύρισε η εικόνα του Μπετανιέ, που είχαν ιδεί άλλοτε μαζί με τόν Άντρι, στο Σαίν Σόρ. Εικονίζόταν με μαύρα μακριά κρέπια ή χήρα του Γάλλου αξιωματικού.

Δεν είπε τίποτα και τηλεγράφησε στον Άντρι, που καθώς θυμάστε είχε φύγει απ' το Τογκίνο λίγες βδομάδες νωρίτερα, να είναι κι' αυτός στις 16, στο Μάρ-Λα-Τούρ.

Το ίδιο βράδυ, έλαβε την άπάντηση: «Σκόπευα να πάω. Χαίρομαι πολύ που θα σε ιδω».

Σε δυο μέρες, η κυρία Καρδινιάκ με βαρύ πένθος κι' ο Γιώργος με στολή και με το σταυρό για πρώτη φορά στο στήθος του, κατέβαιναν απ' το τραίνο του Βερντέν, στη μικρή στάση του Μάρ-Λα-Τούρ. Ο νέος άναζήτησε άμέσως τόν άδδ' Όρμεσσόν. Δεν είχ' έρθει ακόμα. Μά κοντά στο προεδτήριο, βρήκε τόν Άντρι, μαζί με το Ρολλέ.

— Είν' η έδδ' όμη φορά που χορμαί εδω, είπε ο τελευταίος, ύστερ' απ' τις διαχύσεις. Οι προσαρτημένοι Γάλλοι είν' ένα σωρό. Τ' άμάξια τους σκεπάζουν όλο το δρόμο του Μάτε και περνάν τα σύνορα νάρθουν στο έτήσιο αυτό προσκύνημα. Δε λησμονούν αυτοί οι δυστυχισμένοι!

— Πάντως λησμονούν άργότερ' από μās, είπε ο Γιώργος. Μά δε μου λές, που όπηρετείς τώρα;

— Στο Σαίν-Μιχιέλ, άπάντησε ο Ρολλέ. Πέρασα όλη τη σειρά των στρατιωτικών σταθμών των συνόρων, μα σε βεβαιώνω πως άρχισα να βαριέμαι πιά... Πότε θάρθει έπιτέλους η μέρα της ίκαγοποίησης; Πέρασαν δεκαπέντε χρόνια τώρα!

— Ο Τσάνερ, στα 1877, ήταν μαζί μας. Τώρα κοιμάται πολύ μακριά απ' τα σύνορα αυτά, που δεν ήθελε να τ' άφίσει.

— Ναί, μα τοδλάχιστο πέθανε σ' έκστρατεία, δηλαδή σ' στρατιωτικός, άπάντησε λυπημένα ο Ρολλέ. Έγώ φοβάμαι πως έπιασα έξω, που διάλεξα αυτή τη φρουρά, όταν βγήκαμε απ' το Σαίν-Σόρ. Μάκρινε πολύ αυτή η άναμνή. Άρχίζω να μετανιώνω γιατί δεν βγήκα και γώ έξω, να ζήσω μέσα στην κίνηση και στους κινδύνους. Τότε άξίζει τόν κόπο να ναι κανείς αξιωματικός.

(Το τέλος στο ερχόμενο).

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ

[Συνέχεια και τέλος της σελ. 397.]

XXIV. ΠΑΤΡΙΔΑ

Τέλος το καράδι μπήκε στα νερά του Σαρωνικού κι' άντικρύσαμε τα σταχτιά βράχια του Υμηττού, τις πευκόφυτες πλαγιές της Όζας, το τεράστιο χωνί του Λυκαδητού.

Ο Άττικός κάμπος έγεργε άναπαυτικά στην άγκαλιά του Πενταλικού.

Έπειτα στα δακρυσμένα μας μάτια έλαμψε ο ιερός βράχος της Άκροπόλεως, και το άκτινοδόλο μεγαλειό του Παρθενώνα γέμισε τα στήθη μας θερμή φιλοπατρία' ένας τρελλός ένθουσιασμός μάς κυρίεψε απ' άκρη ως άκρη. Πατρίδα!

Να ή γλυκειά, ή ποθητή μας Πατρίδα!

Με πόση λαχτάρα ρουφούσαμε το μυρωμένο εκείνο άγέρι που χάιδευσέ το πρόσωπό μας τόσο άπαλά!

Πόση άνακούφιση νοιώσαμε στην καρδιά μας τις ύπέροχες στιγμές εκείνες!

Ποιός είχε πη πώς ή Πατρίδα είναι λέξη χωρίς σημασία;

Ποιός μάς έσπρωχνε να την πληγώσουμε για έκδίκηση στα τέσσα μας βάσανα;

Είναι τρελλός!

Να την μπροστά μας δλόφωτη ή αγαπημένη μας Πατρίδα, να τα ιστορικά της βράχια, τα μυροδόλα της πεύκα' είναι ή φτωχιά, ή εύμορφή μας Πατρίδα, ή στοργικιά Μαννούλα μας!

Πόσο βαθειά νοιώσαμε τη σημασία της μεις οι ξενητεμένοι!

Άλλος ήλιος, άλλος άέρας, άλλο χρώμα κυκλώνουν το καράδι αυτό που μάς φέρνει από τόσο μακριά...

Και ελ'αυτά τα μεγαλώνει μέσα μας ή άνάμνηση!

Τα παιδικά μας χρόνια ζωντανέψανε στο άντίκρυσμα της γωνιάς αυτής που την βρέχει από παντού θάλασσα, στών όρίζοντα τουτο που πρωτοείδαμε το φως, στη γή αυτή που κολιπονται για πάντα κάτω από τα θεόρατα κυπαρίσσια οι αγαπημένοι μας νεκροί, στις έκκλησές της που πρωτοκοινονήσαμε, σε τόσα και τόσα άλλα, στην κάθε άκρη, στών κάθε βράχο, στο κάθε δεντρί...

Πλημμυρίζει τα στήθη μας ή χαρά, ξεχνούμε κάθε πόνο της σκλαβιάς, ίχνος δεν μένει από τα βάσανα...

Μά ένφ το μέτωπό μας στεφανώνει ή γνώριμη κείνη περηφάνεια σ' άντίκρυσμα της λευτεριάς, ένας Όρκος βαθειά ριζώνει σ' όλων τα στήθη, Όρκος που στα χείλη μας δεν έφτασε και μόνη τόν φανέρωσε στα πίσω μιὰ ματιά!...

Ι. Α. ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1926

ΤΟ «ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ» ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΣΑΝΣΕΛ.—Ο «ΤΖΑΚ» ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΝΤΩΝΤΕ.—Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ ΤΟΥ ΓΚΥΝΤΟ.

ΚΑΘΩΣ σ' υποσχέθηκα, σήμερα θα σ' μιλήσω εκτενέστερα για τα νέα μυθιστορήματα του 1926. Τους τίτλους των, τους συγγραφείς των και τους ζωγράφους των, τους ξέρετε. Δεν ξέρετε όμως τα θέματα των, κι' αυτά πρέπει να σ' πω.

Οι πιο παλιοί από σ' έχουν διαβάσει σε περασμένους τόμους μου κι' άλλα μυθιστορήματα του 'Ιουλίου Σανσέλ (Jules Chance) και ξέρετε τι θέματα παίρνει συνήθως ο μάγος αυτός μυθιστοριογράφος της νεολαίας. 'Αγαπώ το περιεργό, το παράδοξο, το πολύπλοκο και το περιπετειώδες. Τους ήρωές του, — νερούς Γάλλους συνήθως, — δεν τους αφήνει στη Γαλλία: τους σφενδονίζει μακριά, στην 'Ασία, στην 'Αφρική, σε χώρες ξένες, παράξενες κι' άγνωστες σχεδόν στους Έθνοπαίους. Γι' αυτό μια μεγάλη σειρά μυθιστορημάτων του έχει γενικό τίτλο «Τα παιδιά στις 'Αποικίες», — τις γαλλικές, έννοείται, αποικίες, — το δε μεγαλύτερο μέρος του «Σιδερένιου Χεριού», που αρχίζει από τη Μασσαλία, διαδραματίζεται στην 'Ινδοκίνα!

Η τύχη του κι' η επιθυμία που είχε να ταξιδέψει, να ιδεί κόσμο, ρίχνει εκεί κάτω τον ήρωά του, το μικρό μασσαλιώτη Φραγκίσκο Ταρτίφ, ένα ξυπνο παιδί, τολμηρό, δυνατό, δραστήριο και τιμωτάτο. Είναι βέβαια φτωχό, αλλά έχει στα χέρια του θησαυρό: μια εξαιρετική του του άφισε πεδαινοντας ο πατέρας του, — ένας μεγάλος έφευρετής, τόσο μεγάλος, που οι άνθρωποι τον έπαιρναν για τρελλό. Η έφευρεσή του είναι μια τελειοποίηση της «ραδιογραφίας». Με τις ακτίνες δηλαδή που παράγει το μηχανήμα του, μπορεί κανείς να βλέπει μέσα από τις πύλες χοντρούς τοίχους, από ξύλα κι' από μέταλλα! Ο Φραγκίσκος π. χ. με το μηχανήμα του πατέρα του βλέπει εξάφιστα τί γίνεται στη διπλανή τους κάμαρα. Η έφευρεση αυτή θα μεταβάλει την όψη του κόσμου και θα γεμίσει εκατομμύρια τον κληρονόμο του έφευρετή. 'Όστε ο μόνος σκοπός του Φραγκίσκου στο έξης, είναι να βρη έναν άνθρωπο τίμο και λιανό να τον βοηθήση.

Τόν βρίσκει πραγματικώς. Είναι ο μηχανικός Καρινύ, ο πατέρας της θελκτικής μικρούλας Λούσης. Ναι, αλλά υπάρχει και το «Σιδερένιο Χέρι», ή μεγάλη, ή φοβερή συμμορία της Μίς Μαργκαρέτ, — μια νέα γυναίκα είναι ο αρχηγός της! — που έμαθε κι' αυτή την καταπληκτική έφευρεση του Ταρτίφ και θέλει με κάθε τρόπο να την βάλει στο χέρι, να την κλέψη, για να την εκμεταλλευθή!

Είναι αδύνατο να φαντασθώ κανείς τα μέσα που διαθέτει και μεταχειρίζεται η συμμορία για να κατορθώσει το σκοπό της! 'Αλλά επίσης αφάνταστα είναι η τόλμη, η εφύπια και η δραστηριότητα που αναπτύσσει ο μικρός Φραγκίσκος με τους φίλους του, για να αποφύγη την ακατάπαυτη καταδίωξη και να περισώσει το θησαυρό του, — το μηχανήμα δηλαδή του πατέρα του και τα έγγραφά του! Γίνονται πράγματα φοβερά. Κι' επιτέλους πούδς νική; Το παιδί ή το «Σιδερένιο Χέρι»; Και τί απογίνεται η μεγάλη έφευρεση, ή τελειοποίηση της ραδιογραφίας που θάλλαζε την όψη του κόσμου; — Σ'ς αφήνω με την περιέργεια. Γιατί ούτε και σεις βέβαια θα θέλατε να σ' τα πω όλα από τώρα.

Η εικόνα αυτή του «Σιδερένιου Χεριού», μια από τις τελευταίες, παριστάνει την Μίς Μαργκαρέτ, την αρχηγίδα που την έχουν πιά συλλάβει, και τον μηχανικό Καρινύ, που γονατιστός μπροστά της, την ικετεύει να του αποδώση την κόρη του, την αγαπημένη ου Λούση, γιατί είχε πέσει στα χέρια της συμμορίας, που την

κρατεί αιχμάλωτη σε άγνωστο μέρος. . . Είναι από τα πιο δραματικά μέρη του μυθιστορήματος, που έχει όμως και άλλα πολλά.

Η μετάφραση, πιστή και γλαφυρή, έγινε από τον τακτικό μου συνεργάτη κ. Μιχ. Δ. Στασινοπούλου.

Ο «Τζάκ» του Ντωντέ (Alphonse Daudet) είναι πολύ διαφορετικό έργο. Γραμμένο για μεγάλους, ο κ. Στασινοπούλος το διασκεύασε για το περιοδικό μας: πάντα όμως δεν είναι για μικρά παιδιά: οι μεγαλύτεροι του κύκλου μας θα το απολαύσουν. Γιατί παρουσιάζει τη ζωή όπως είναι, και με τους καλούς της ανθρώπους και με τους κακούς.

Στην αρχή της ζωής του, ο μικρός Τζάκ, το κακόμοιρο παιδί, συναντά μόνο κακούς. Δεν έχει στον κόσμο παρά μια μητέρα. Τον λατρεύει βέβαια, αλλά κι' αυτή δεν είναι ό,τι πρέπει. Δεν έχει θέληση: οι άλλοι, οι κακοί που μισούν τον Τζάκ, την κάνουν ό,τι θέλουν. Κι' απ' αυτό οι μεγάλες περιπέτειες κι' οι μεγάλες δυστυχίες του παιδιού, που ή ιστορία του, μια αληθινά τραγική ιστορία, δεν θάφηση ασυγκίνητη ψυχή κι' αδιάκρυτο ματι.

Είπαμε όμως ότι υπάρχουν και καλοί άνθρωποι στον κόσμο. . . Τέτοιους, και πολύ καλούς μάλιστα, άπαντά στη ζωή του κι' ο Τζάκ. Τον αγαπούν, τον βοηθούν, τον προστατεύουν. 'Όσο μπορούν του γλυκαίνουν τη δυστυχία του. Και στο τέλος. . . 'Αλλά δεν πρέπει πάλι να σ'ς φανερώσω τί γίνεται στο τέλος: οι κακοί νικούν κι' ή δυστυχία του Τζάκ είναι τελειωτική, αιώνια; ή κατορθώνουν οι καλοί να του τη μεταβάλουν σ' ευτυχία; Θα το ιδήτε. . .

Ενα μόνο πράγμα μπορώ να σ'ς πω: ότι ο χειρότερος έχθρος του Τζάκ είναι ο πατριός του, ο δεύτερος άντρας της μητέρας του, ένας ψευδοποιητής, ο Δαρζαντόν, άνθρωπος σκληρός, έγωιστής, φαντασμένος, απαίσιος. Μισεί το παιδί χωρίς κανένα λόγο, δεν το θέλει στο σπίτι, του παίρνει τα χρηματά του, — γιατί ο Τζάκ έχει μια μικρή περιουσία από το νοινό του, — και τα ξοδεύει για να εκδίδη ένα γελοίο περιοδικό, τον βάζει εργάτη σε μηχανουργείο, ένα τόσο λεπτό παιδί, τόσο καλομαθημένο, και τον καταντά θερμοστή σε υπερωκαένιο.

Η εικόνα που δημοσιεύω αντίκρι, παριστάνει τον Τζάκ με τη μητέρα του, όταν γίνονταν στο σπίτι τα σχέδια διά να τον στείλουν μαθητευόμενο στο μηχανουργείο. Η μητέρα τον προτρέπει να πάη, αφού το θέλει ο Δαρζαντόν. Κι' ο Τζάκ της παραπονιέται: «Κι' εσύ λοιπόν, μητέρα, με δίνεις, και σύ; . . .

Άλλος έχθρος του μικρού Τζάκ είναι ο λυκαίρχης Μορονβάλ, ένας μινάς, κατεργάρης, που διατηρεί στο Παρίσι Οικοτροφείο για τα παιδιά των 'Αποικιών, — μαύρα παιδιά, κίτρινα, χαλκόχρωμα, κάθε λογής «απαλάκια». Το μόνο άσπρο και ξανθό παιδί εκεί-μέσα είναι ο Τζάκ, που ή μητέρα του, από άγνοια, τον έβαλε έσωτερικό σε τέτοιο σχολείο. Είχε όμως κι' ένα συμπλήρωμα. . . βασιλικό διάδοχο, το μικρό Μαντού, γιο του βασιλιά της Λαχομέης. 'Α, πόσο θα σ'ς συγκινήσει κι' ή ιστορία της μικρής αυτής μαυρής «Υψηλότητας»! Ο Μορονβάλ, αφού εκθρονίστηκε ο βασιλιάς της Λαχομέης και δεν του έστελνε πιά χρυσάφι, έκαμε το διάδοχό του. . . υπηρέτη του Λυκαίου του. Στο τέλος τόν πέθανε ο Χίρς, ένας τσαρλατάνος, καμπογιαννίτης, που τον είχαν στο Λύκειο για γατρό. 'Αλλά μήπως τα ίδια δεν θα πάθαινε στο τέλος κι' ο Τζάκ, αν δεν μυριζόνταν τί συμβαίνει κι' αν δεν

τ'σκαζε κρυφά από το φοβερό εκείνο Οικοτροφείο, για να γυρίση στη μητέρα του; . .

Ο 'Αλφόνσος Ντωντέ θεωρούσε τον «Τζάκ» έν' από τα καλύτερα μυθιστορήματά του. Και στην «Ιστορία των βλίων του», δηγείται, ότι είναι αληθινό, πραγματικό, ότι έγνωρσε τον ήρωά του σε κάποιο Νοσοκομείο κι' ότι το έγραψε από ταπομνημονεύματα της ζωής του που του είχε εμπιστευθή ο ίδιος. 'Ε, όταν το διαβάσετε και σεις, θα δήτε πώς το έργο αυτό δεν μπορούσε να είναι πλάσμα φαντασίας. Είναι ή ζωή ή ίδια, με τους καλούς και με τους κακούς της, με τα αλλόκοτα και τα συνηθισμένα της, με τις χαρές και τις θλίψεις της, με τα γέλια της και τα δάκρυα. . .

Το τρίτο μου «νεο» είναι το σύμρι-στικό, γελοιογραφικό μυθιστορημάκι του Γκυντό (Guy de) «Ο Λευκός Χορός κι' η Μαύρη 'Αρκούδα». Διαφέρει πολύ από άλλα παραμύθια της Κυρά-Μάρθας, γιατί αυτό, μαζί με τους πιο μικρούς, θα το διαβάσουν με αληθινή απόλαυση κι' οι πιο μεγάλοι. Είναι μια άστειοτάτη ιστορία, μια φάρσα πολύ έξυπνη, για όλους. Ο Γκυντό, ο έξοχος αυτός γελοιογράφος των παιδιών, δεν έκαμε μόνο τις εικόνες, αλλά έγραψε και το κείμενο ο ίδιος.

Στη μικρή πόλη, δυό γεροντοκόρες της 'Αριστοκρατίας αποφασίζουν να δώσουν στο σπίτι τους ένα «λευκό χορό», να προσκαλέσουν δηλαδή μόνο άνύπαντρους και κορίτσια. Προσκαλούν λοιπόν και τον κόντε-Πίτη, ένα γεροντοπαλληκάρο, που κατοικεί στον πύργο του, έξω απ' την πόλη.

Άλλα την παραμονή ίσα-ίσα του χορού, δραπετεύει από το 'Ιπποδρόμιο (σάρκο) της πολης μια μαύρη αρκούδα και κανείς δεν ξέρει πού έχει κρυφτή. Φόβος λοιπόν και τρόμος σ' όλη την πόλη. Οι άνθρωποι κλείνουν στα σπίτια τους, ο λευκός χορός αναβάλλεται κι' οι γεροντοκόρες στέλνουν τάν υπηρέτη τους σ' όσους είχαν προσκαλέσει, για να ανακαλέσουν την πρόσκληση. Ο υπηρέτης όμως φοβάται την αρκούδα και δεν πάει ως τον πύργο του κόντε-Πίτη, που' άσυνειδήτα πετά το γράμμα που θα τον πληροφορούσε. 'Ετσι αυτός, μιν ξέροντας 'κει-πέρα ούτε πώς έφυγε μια αρκούδα, ούτε πώς αναβλήθηκε εξαιτίας της ο λευκός χορός, ξεκινά το άλλο βράδυ να πάη στην πόλη μασκαρεμένος. . . σε τί νομίζετε; σε αρκούδα, παιδιά μου!

Ε, τα παρακάτω πιά τα φαντάζεστε. 'Αλλά και να μη τα φαντάζεστε, — γιατί πραγματικώς είναι αφάνταστα κωμικοτραγικά, — δεν σ'ς τα λέω. Κρύψετε την όρεξή σας, γ.ά όταν θα σ'ς τα πη με τη σειρά τους ή κυρά-Μάρθα. Την εικόνα μόνο να σ'ς έξηγήσω, που σ'ς δίνω εδώ για δείγμα. Είναι στη Λέσχη της μικρής πόλης. Αυτοί οι κύριοι συζητούσαν για την αρκούδα. Κι' έξαφνα, την καλύτερη στιγμή, τη βλέπουν να βγαίνει από κάτω από το τραπέζι. Ήταν ο κόντε-Πίτης πού, μασκαρεμένος ακόμα, είχε καταφύγει στη Λέσχη, κι' αυτός για να κρυφτή. Ποιός, στη θέση τους, δεν θα τόν έπαιρνε για τάν αληθινή, την αρκούδα που είχε δραπετεύσει;

Θα σ'ς διαβιβάσω τέλος και μια πληροφορία της Κυρά-Μάρθας. Στη διασκευή της, δεν ακολουθήσε πιστά το κείμενο του Γκυντό. 'Αλλά επρόσθεσε και λόγια δικά της, — από εκείνα που μόνο αυτή ξέρει να λέη στα καλά της τα παιδιά. . .

Και το τρίπλο αυτό πανηγύρι θαρχίση από το μεθεπόμενο φύλλο της 5 Δεκεμβρίου, 1ο του νέου μου τόμου.

ΕΙΚΩΝ ΑΠΟ ΤΟΝ «ΤΖΑΚ».

μάψουν για οικονομικούς λόγους, θα κάμουν κι' αυτοί κάθε θυσία για να νάνανεώσουν τη συνδρομή.

Το ξέρω, ή ακρίβεια των πάντων έκαμε κατ' ανάγκην κάπως ακριβό και το περιοδικό μας. Πάντα όμως μένει φθηνότατο σχετικώς με την ύλη που δημοσιεύει, κι' όχι μόνο κατά ποιότητα αλλά και κατά ποσότητα. Γιατί μόνο αυτά τα τρία μυθιστορήματα που θα δημοσιεύσω φέτος, αν ήθελε να τάγοράση κανείς γαλλικά, θα πλήρωνε το λιγότερο τετρακόσιες δραχμές. 'Ενθ μ' έβδομη-ταπέντε μόνο, έχει κι' αυτά και τόσα άλλα πράγματα μαζί!

Τίποτ' άλλο. Σ'ς, ασπάζομαι και περιμένω. . . να σ'ς ιδώ!

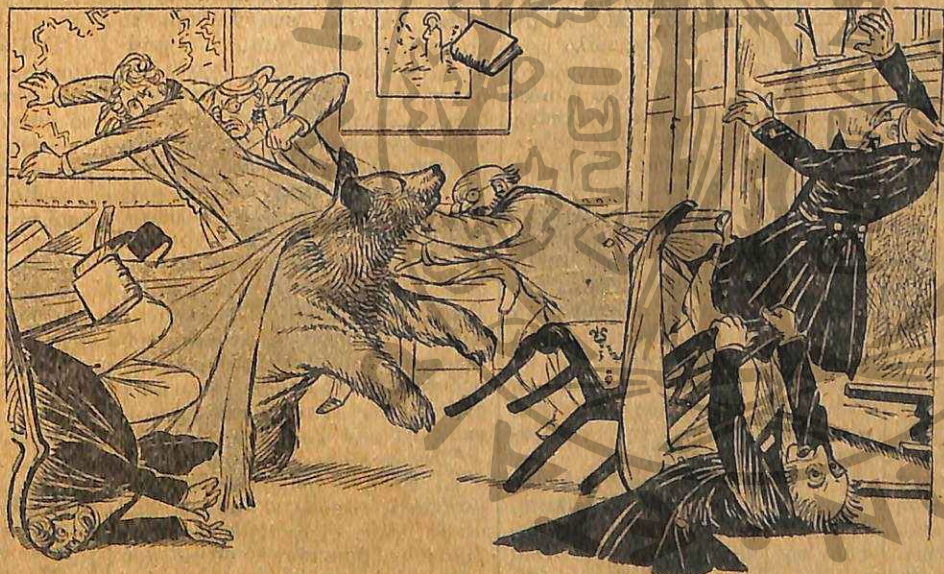
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Υ. Γ. — 'Αλλοτε, με τη Πρόσκληση της 'Ανανεώσεως, έστελνα κι' από ένα Δελτίον 'Εγγραφής, για να το συμπληρώσουν και να το επιστρέψουν με το αντίτιμο της συνδρομής οι ανανεώνοντες. 'Αλλά τελευταία το κατάργησα, επειδή εκόστιζε πολύ κι' ήταν περιττό. 'Εξαιρέτα μπορεί να νάνικαταστροφή το Δελτίο μια επιστολή. 'Αρκεί να γράψετε σ' αυτή καθαρά, — πολύ καθαρά, — τόνο-ματεπώνυμό σας, τη διεύθυνσή σας και από πότε θέλετε ναρχίση ή έγγραφή σας, (γιατί όλων φυσικά ή έγγραφη δεν λήγει την 30 Νοεμβρίου, για ναρχίση από 1ης Δεκεμβρίου.)

Επίσης, όταν μου έγγράφετε νέο συνδρομητή, πρέπει να μιν παραλείπετε ποτέ την έναρχή της έγγραφής του. 'Επίσης και όταν ανανεώνετε την έγγραφη κανενός φίλου σας.

Προσθέτω ότι ο καλύτερος, ο ταχύτερος, ο ασφαλέστερος τρόπος αποστολής χρημάτων είναι με Ταχυδρομική 'Επιταγή. Μόνο δπου το Ταχυδρομείο δεν εκδίδει επιταγές, μπορείτε να διαλέξετε έναν από τους άλλους τρόπους έμβάσματος, για τους οποίους σ'ς πληροφορεί ο 'Οδηγός στο τελευτ. Κεφάλαιο.

Η Δ.

ΕΙΚΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ «Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ».

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟΝΟ ΚΥΜΑ!

[Αριθ. Έγκρ. 18]

Και ρώτησα το κύμα το τρελλό
Όπου δειλά την άμμουδιά φιλούσε
Κι' ύστερα με γλυκό μουρμουρητό,
Με χάρες, άπαλά κατακυλούσε:

Έρχεσαι 'δω με τὰ τρελλά σου τὰ
παιγνίδια, κατάσπρους άφροῦς
[σχορπάς,
Με τὰ χαλίκια παίζεις χαρωπά,
Κι' με την άμμουδιά κρυφομιλάς.

Μά κάποτε γιατί τόσο κακό
Νά γίνεσαι, τὸ θάνατο νά δίνης;
Και τὸν δόλοῦκό σου τὸν άφρό
Γιὰ σάβανο ὅπου περνᾷς νά χύνης

Με τόση εύχαρίστηση γιατί
Κείνους πού σέ λατρεύουν νά
[ρουφᾷς,
Δίχως ωφέλεια κομμιά, πρὸς τί
τόσα καὶ τόσα πένθη νά σχορπᾷς;

... Τὸ κύμα βούτζε λυπητερά
Σὰ νὰ μοιρολογᾷ με τὰ χαλίκια
Κι' ύστερα πάλι σύρθηκε άπαλά,
Μαζύ του σέρνοντας χόρτα καὶ
Μάγισσα...

☼

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

[Αριθ. Έγκρ. 22]

Ό γέρος πατέρας με τη μονά-
κριβή κόρη του φεύγουν από την
πλούσια χώρα τους πού ο βαρ-
βιροι έχουν και πάλι κατακτήσει.
Φεύγουν μακριά, μ' άδεια χέρια,
άφίοντας σίς φλόγες και τούς
κατακτητές πέντε μεγάλα χαλιά
πολύτιμα, διαμάντια καὶ χρυσάφι
πού μ' ιδρώτα ὁ γέρος ἔχε μα-
ζέψει. Οἱ φλόγες, ὁ καπνὸς κι' ὁ
τρομος, άρροῖς, άκόμα τούς κν-
νηγᾶνε και τρέχουν βιαστικά με
τὰ μάτια μεγαλωμέν' άπ' τὴ φρίκη
καὶ τὴν άνάσα κομμένη· μ' αὐτά
πόδια τῆς κόρης, μαθημένα ν' άγ-
γίζουν πυκνά χαλιά κι' άμάξα
πλούσια, δὲν άντέχουν άλλο. Στα-
μάτησε λαχανιασμένη.

— Πατέρα! δὲν μπορῶ πιά.
Κάθισαν. Σε μιὰ πέτρα ὁ γέρος,
με τὸ χέρι σὲ κεφάλι, τὰ μάτια
μισόκλειστα, φαίνεται σὰ ζωντανό
αἰνιγμα. Οὔτε παράπονο, οὔτε
μορσαμὸς άφιναν νά φανῇ τὸ τί
νοιώθει· μὰ ἡ κόρη γέρνει κι' άγ-
γίζοντάς τὰ γόνατα τοῦ γέ-
ρου, τὸν κοιτάζει με δακρυσμένα
μάτια.

— Πατέρα... Γιατί;...
Ένοιωσεν εκείνος τις λέξεις
πού τὰ χέλια δὲ μπόρεσαν νά
προφέρουν κι' άπάντησε:

— Θεοῦ θέλημα, παιδί μου.
— Πατέρα... μὰ γιατί;...
Ανγμοὶ τάραναν τὸ νεανικό στή-
θος. Ακούμπησεν ὁ γέρος τὴν
παλάμη σὲ χρυσόμαλλο κεφάλι
καὶ χάδευεν άπαλά, στοργικά τὸ
πονεμένο παιδί του. Κατω άπὸ τὸ
χάδι, σήχαιε σιγά-σιγά ἡ κόρη
καὶ σὲ λίγο, ἕνα ἥρεμο άνάσσωμα
έδειξε πὺς ὁ ὕπνος τὴν νίκησε.
Τὰ πεθμένα δνεια κι' οἱ συν-
τριμμένες ελπίδες άπλωσαν σὲ

πρόσωπο τοῦ γέρου. Ἄλλαξεν ἡ
αἰνιγματική μορφή καὶ φάνηκε
βαθεῖα ρυτιδωμένη άπό άνεπαιτο
πόνο.

Συλλογίστηκε τώρα κι' αὐτὸς
τὸ σπῖτι του, τούς χαμένους γιὰ
πάντα θησαυροῦς του. Τὸν έτρό-
μαζε τὸ μέλλον τοῦ μονάκριβου
παιδιοῦ του πού λάτρευε. Δὲν ἔ-
βρισκε, πρὶν, βασιλόπουλο άξιο
γιὰ νά τοῦ χαρίσῃ τετοιο θησαυ-
ρό. Καὶ τώρα, τί θ' άπογινόταν
αὐτή;

Δάκρυσαν τὰ μάτια του κι' ἕνας
στεναγμὸς δγκπεσε τὸ στήθος του.
Ψηλά, αθέατος, ἕνας δαίμονας,
κοιτώντας τὴν ανθρώπινη δυστυ-
χία, ἐκάγχασε σαρκαστικά

... Τὰ χέλια τῆς κόρης μισά-
νοιξαν σ' ἕνα χαμόγελο. Ὁνειρευό-
ταν αὐτὴ κάποιο παλάτι παραμυ-
θένιο καὶ κάποιο βασιλόπουλο πού
τὴν εἶχε καθίσει σὲ θρόνο, σιμά
του. Χρυσάφι άμύθητο, σκλάβους
καὶ σκλάβες πούσκυβαν ταπεινά
μπροστὰ τους καὶ τὸν πατέρα τῆς
γελαστό, τρισευτυχισμένο. Ὅλα
γινόταν δικὰ τῆς, καὶ δὲ μποροῦ-
σε πιά νά λυπάται γιὰ ὅτι ἔχασε.
Ἄνοιξε τὰ μάτια κι' άντίκρυσε
τὸ δακρυσμένο πρόσωπο τοῦ πα-
τέρα τῆς. Ἐτρεψε κοντά του καὶ
τὸν άγκάλιασε.

— Μὴ λυπάσαι, πατέρα... Θὰ
βροῦμε κι' ἄλλο παλάτι...
Ἄντικρυ σὲ δαίμονα, ἡ μορ-
φή ξανθοῦ άγγέλου χαμογελοῦσε
γαλήνια.

Τριανταφυλλένια

☼

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

[Αριθ. Έγκρ. 19]

Δὲ θυμᾶμαι πιά τί άστείο ἦταν
αὐτὸ πού εἶπε ἡ Σοφία καὶ μέ-
καμε νὰ γελάσω τόσο πολύ...
Θάτανε κάποιον άσημαντό, μὰ
ὅταν ἔχει κανεὶς ὁρεξὴ γιὰ γέλια,
καὶ τὸ παραμικρὸ τὸν κάνει νά
γελά...

Γιὰ νά μὴ με δῇ ἡ δασκάλα
μου, εἶχα βάλει τὰ χέρια μου πάνω
σὲ θρανίο καὶ μ' αὐτὰ εἶχα κρύ-
ψει τὸ πρόσωπό μου. Μὰ κι' αν
δὲν μοῦ ἔβλεπε ἡ δασκάλα μου
τὸ πρόσωπο, ἔβλεπε τὸ σκυμμένο
μου κεφάλι, καὶ σὲ λίγο άκούω
τὴ φωνή τῆς: — Γιατί ἡ Δεπτή
Μαργαρίτα ἔχει κάτω τὸ κεφάλι;
Ἄχ! τί νά πῶ; Ἡ Σοφία με
σκουντάει κρυφά καὶ μοῦ λέει σι-
γά: «Πάψε, πάψε καὶ σήκωσε τὸ
κεφάλι σου, θὰ τὸ καταλάβῃ ἡ
κυρία καὶ θὰ βροῦμε τὸν μετρά
μας, θὰ με πάρῃς καὶ μένα σὲ
λαϊμό σου. Πάψε!...» Αὐτὰ τὰ
σκουντήματα καὶ αὐτὰ τὰ λόγια
τῆς Σοφίας μοῦ ξαναφέρνουν τὰ
γέλια πού μοῦχαν πᾶψει με τὴ
φωνή τῆς δασκάλας μου. Καὶ
νάτην πάλι ἡ φωνή τῆς, τὴν ξα-
νοκούω καὶ με παγώνει:

— Μὰ τί ἔχεις λοιπόν, Δεπτή
Μαργαρίτα; — Κυρία Βασιλική,
λέει ἡ Σοφία, τὴν πονεὶ τὸ κε-
φάλι τῆς καὶ κλαίει... Ὅλα
κι' ὅλα, ἀλλὰ κι' ἕνα τέτοιο άπό
τῆ Σοφίας δὲν τὸ περιμένα! γού-

στο θάχη τώρα, νᾶρθῃ ἡ δασκά-
λα μου κοντά μου, κι' άντί νά
κλαίω, νά με ἰδῇ πεθαιμένη στὰ
γέλια. Τώρα με διόρθωσε!...
Κι' αν τὴν άγωνία μου, κοντεύουν
νὰ μού πάψουν τὰ γέλια.

Εὐτυχῶς ἡ δασκάλα δὲν κου-
νήθηκα άπ' τὴν ἔδρα τῆς, καὶ με
γλυκεῖα τώρα φωνή μοῦ λέει χαί-
δευτικά: «Μὴν κλαῖς, παιδί μου,
γιατί με τὸ κλάμα σὲ πονεὶ πε-
ρισσότερο. Θέλεις νά πᾶς λιγάκι
ἔξω, νά σοῦ περάσῃ; Σήκω, παι-
δί μου, πήγαινε καὶ σύ, Σοφία,
μαζί τῆς...»

Ἄχ! σάθηκα! Σηκώθηκα με
κρυμμένο στίς παλάμες τὸ κε-
φάλι, πού πραγματικά τώρα με
πονοῦσε, καὶ κατέβηκα στὴν αὐλή
με τὴ Σοφία, πού ὅλο με μάλωνε,
σὰ νάφταιγα μονάχα ἐγώ...

Δεπτή Μαργαρίτα

☼

ΜΑΡΙΤΣΑ

[Αριθ. Έγκρ. 21]

Καθὼς πεθαίνουν τὰ λουλούδια
[καὶ τὰ φύλλα
στοῦ φθινοπώρου τὴν παγερὴ νύχτη,
καθὼς άφίνουν μοναχὰ τὰ ἔγλα
σὲ κάθε δέντρο, θάμνο καὶ κλαδί,

Ἡ ἀσπλαγχνη καὶ παγερὴ,
μᾶς πῆρε τὴ Μαρίτσα μας με
[τάνθη καὶ τὰ φύλλα
καὶ μᾶς άφήκε λυπημένοι, μοναχοί.

Ἐτσι ἡ φθινοπώρινὴ ἡ ἀνατρι-
[χίλα
καὶ βέβαια σὲ γνωρίζω, άπο-
κρίθηκε ὁ μικρός. Εἶσαι ὁ λόρ-
δος Ἀβιγνάν;

— Τότε πὺς δὲν ἔβγαλες τὸ κα-
πέλλο σου νά με χαιρετήσης;
— Θὰ τόκανα, λόρδε μου, αν
εἶγες τὴν κλωσάνη νά μοῦ κρα-
τήσης μιὰ στιγμὴ τὸ σχοινὶ τῆς
ἀγελάδας μου.

[Απὸ τὸ Ἀγγλικο]
Ἄσπρος Ἀράρης

☼

ΤΟ ΟΜΟΡΦΟΤΟΝΙΣΜΕΝΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ

[Αριθ. Έγκρ. 15]

Κοίτα τὸ μονοπάτι τὸ ὁμορφο-
στολισμένο...
Ὁ χρυσὸς ἥλιος παιγνιδίζει
στ' άνασκωμμένα του αὐλάκια. Τὸ
ρυνάκι άπλώνει σὲ λειβάδι τὴ
δροσερὴ καντάδα του... Ὁ μπᾶ-
της μουρμουρίζει στίς ὀχτιές καὶ
ἡ άσημένια λεῦκα σιγανότερα γου-
δάει... Στὴν ὀχθη τὰ νουμαρί-
να με τις κόκκινες δάφνες· ὀχι
μακριά εἶναι ὁ νεροφράκτης καὶ
τὸ νερὸ άστράφτει ἐπάνω στίς
κόγχες του... Ὁ ἥλιος χρυσώνει
ὅλα τὰ φύλλα... Τὸ χορτάρι
γυαλοκοπᾷ σὰν νάτανε γεμάτο δρο-
σιὰ. Τὰ χαμόδαντρα νομίζεις πὺς
εἶναι στολισμένα με διαμάντια...

Καὶ τί γλυκεῖα ἡ μυρωδιά τοῦ
θυμαριοῦ, τοῦ πουργαροῦ καὶ τῆς
ραδὸδάφνης! Τὸ άεράκι εἶναι τόσο
σιγανό, πού εἶναι σὰν ἕνα χαμό-
γελο, ὅχι σὰν άναστεναγμός...
Ἐνα σύνολο γεμάτο εὐτυχία...
Κι' ὁμως τ' ὁμορφοστολισμένο
μονοπάτι, φέρνει κλάμματα στὰ
μάτια, γιατί οἱ άνθρωποι πού τὸ
βρίσκουν, βρίσκουν τὸ δρόμο πού
πάει σὲ κοιμητήρι.

Τῆς Μοίρας Ἀποταΐδι

Τ' ΟΡΦΑΝΟ

[Αριθ. Έγκρ. 20]

Σιγά, σιγά περπατοῦσε τ' ὀρ-
φανὸ στὺς χιονισμένους δρόμους,
σὰν τὸ μικρὸ πουλάκι πού δὲν
ἔχει φωνά κι' άδικα ψάχνει νά
βοῇ ἕνα κλαδί γιὰ νά σταθῇ νά
ξεκουρασθῇ... Ἦταν άργά κι' ἔ-
κανε κρύο. Ὅλοι οἱ χωρικοὶ κλεί-
στηκαν άπό νοοῖς στὰ σπῖτια τους
καὶ τὸρφανό, περνώνας, τούς ἄ-
κουνε νά γελοῦν χαρούμενα, κα-
θισμένοι γύρω στὴ φωτιά. Μὰ τὰ
μάτια δακρυσμένα ἐξακολουθῆσε
τὸ δρόμο του. Χωρὶς νά κατα-
λάβῃ, βγήκε άπ' τὸ μικρὸ χωριό
κι' ἔφθασε σὲ μιὰ μάνδρα. Ἐκα-
νε δυὸ-τρία βήματα καὶ σωριά-
σθηκε στὸν τοῖχο, σχεδὸν ανεί-
σθητο άπ' τὴν πείνα καὶ τὴν κού-
ραση... Τὸ πρωτὶ, άνοίγοντας
τὴν πόρτα τῆς μάνδρας, ὁ αν-
θρωπος πού ἔμενε μέσα, εἶδε μι-
σοθαμμένο σὲ χιόνι, τὸ άψυχο
σωματάκι ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ...

Γλυκεῖα Πατριδα

☼

ΕΥΓΕΝΕΙΑ

[Αριθ. Έγκρ. 17]

Μιὰ μέρα, ἐνθ' ὁ λόρδος Ἀβιγ-
κτων ἔκανε τὸν περιπάτο του στὴν
ἐξοχή, εἶδεν ἕνα μικρὸ χωριατό-
πουλο, πού ὀδηγοῦσε άπ' τὸ σχοι-
νὶ μιὰν άγελάδα καὶ τὸν κοίταξε
καλὰ-καλὰ σὲ πρόσωπο.

— Μὲ γνωρίζεις, μικρέ μου;
τὸ ρώτησε ὁ λόρδος.
— Καὶ βέβαια σὲ γνωρίζω, άπο-
κρίθηκε ὁ μικρός. Εἶσαι ὁ λόρ-
δος Ἀβιγνάν;

— Τότε πὺς δὲν ἔβγαλες τὸ κα-
πέλλο σου νά με χαιρετήσης;
— Θὰ τόκανα, λόρδε μου, αν
εἶγες τὴν κλωσάνη νά μοῦ κρα-
τήσης μιὰ στιγμὴ τὸ σχοινὶ τῆς
ἀγελάδας μου.

[Απὸ τὸ Ἀγγλικο]
Ἄσπρος Ἀράρης

☼

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

[Αριθ. Έγκρ. 15]

— Γιατί δὲν παίρνεις γλυκό,
Γιαννάκη;
— Γιατί αν διαλέξω τὸ πιὸ με-
γάλο... θὰ με μάλωσῃ ἡ μαμά.
Ἐργυρὰ Σελήνη

Ὁ Γιάννης δείχνει στὸν πατέρα
του ἕνα κουκούτσι:
— Μπαμπά, αν φυτέψω αὐτὸ
τὸ κουκούτσι, τί θὰ γίνῃ;
— Θὰ φυτρώσῃ καὶ θὰ γίνῃ
μιὰ πορτοκαλιά, παιδί μου.
— Καὶ πόσο ψηλὴ θὰ γίνῃ,
μπαμπά;
— Ὡς δυὸ μέτρα.
— Καὶ σὲ πόσον καιρὸ;
— Σὲ δυὸ χρόνια.
— Ἄ μπα, δὲν γίνεται, αἰδύ-
νατο!

— Γιατί;
— Αὐτὸ εἶναι κουκούτσι λεμο-
νιοῦ!

Τὸ πρωτόστον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶ-
ναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνακοίνωσις
τῆς συνδρομῆς του.

Τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Σινδρ-
μπερ, στὰ κατωτέρω ἀποτελέσματα ἀνα-
φέρονται μόνο ὅσοι ἔστειλαν σημείωσις
τῶν Εὐσημῶν πού ἔλαβαν σὲ διδαστήρια
τοῦ ἔτους 1924, δηλαδὴ ἀπὸ τῆς 1ης Δεκεμ-
βρίου 1923 μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1924.
Οἱ ἄλλοι παραλείπονται. Κανεὶς ἄλλως τε
άπ' αὐτοὺς πού δὲν ἔστειλαν σημείωσις,
δὲν εἶχε ἄριθμό Εὐσημῶν γιὰ βραβεῖο.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πανταχοῦ Παρῶν,
ἔλαβε ἐν ὅλῳ Εὐσημία 205.
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δοξασμένο Κρη-
τικόπουλο, 185. — Σμύρνη, 184.
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μάγισσα, 189. — Ὠ-
ρεῖα Δύσις, 172. — Γεωφροφίστης, 167.
ΕΒΛΗΝΟΣ: Τριανταφυλλένια, 156. —
Ἰων Τσουκνιδῆς (Καρουφῆλλι τοῦ 21),
144. — Πυροβολιτάκι, 138. — Πούλι τῆς
Καταγιῶς, 117. — Δοξασμένη Φουστα-
νέλλα, 112. — Γαλαξία, 104. — Χρυσό-
μαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν, 98.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΜΗΛΙΑ: Ἀφροσμένο Κῦμα,
81. — Φασουλῆς, 67. — Ροῦμπενς, 61. —
Ἠλιακὴ Ἀκτίς, 53. — Ἑλληνικὴ Δημο-
κρατία, 44. — Ἐλεάνθη Πουλί, 37.

Γενικὲς Στατιστικὲς τῶν Εὐσημῶν
τοῦ 1924, πού πολὺ μ' ἐβοήθησαν στὴν
ἐξέλεγχ τῶν Σημειώσεων, μοῦ ἔστει-
λαν οἱ ἑξῆς (ἀπὸ [20Ε] εἰς ἑκαστον):
Τριανταφυλλένια, Ἐλεάνθη Πουλί,
Σμύρνη, Χρυσόμαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν,
Μάγισσα, Ἑλληνικὴ Δημοκρατία καὶ
Πέλοψ.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1924

Σύμφωνα με τὸν Ὁδηγὸ τοῦ Συνδρο-
μικοῦ, στὰ κατωτέρω ἀποτελέσματα ἀνα-
φέρονται μόνο ὅσοι ἔστειλαν σημείωσις
τῶν Εὐσημῶν πού ἔλαβαν σὲ διδαστήρια
τοῦ ἔτους 1924, δηλαδὴ ἀπὸ τῆς 1ης Δεκεμ-
βρίου 1923 μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1924.
Οἱ ἄλλοι παραλείπονται. Κανεὶς ἄλλως τε
άπ' αὐτοὺς πού δὲν ἔστειλαν σημείωσις,
δὲν εἶχε ἄριθμό Εὐσημῶν γιὰ βραβεῖο.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πανταχοῦ Παρῶν,
ἔλαβε ἐν ὅλῳ Εὐσημία 205.
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δοξασμένο Κρη-
τικόπουλο, 185. — Σμύρνη, 184.
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μάγισσα, 189. — Ὠ-
ρεῖα Δύσις, 172. — Γεωφροφίστης, 167.

ΕΒΛΗΝΟΣ: Τριανταφυλλένια, 156. —
Ἰων Τσουκνιδῆς (Καρουφῆλλι τοῦ 21),
144. — Πυροβολιτάκι, 138. — Πούλι τῆς
Καταγιῶς, 117. — Δοξασμένη Φουστα-
νέλλα, 112. — Γαλαξία, 104. — Χρυσό-
μαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν, 98.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΜΗΛΙΑ: Ἀφροσμένο Κῦμα,
81. — Φασουλῆς, 67. — Ροῦμπενς, 61. —
Ἠλιακὴ Ἀκτίς, 53. — Ἑλληνικὴ Δημο-
κρατία, 44. — Ἐλεάνθη Πουλί, 37.

Γενικὲς Στατιστικὲς τῶν Εὐσημῶν
τοῦ 1924, πού πολὺ μ' ἐβοήθησαν στὴν
ἐξέλεγχ τῶν Σημειώσεων, μοῦ ἔστει-
λαν οἱ ἑξῆς (ἀπὸ [20Ε] εἰς ἑκαστον):
Τριανταφυλλένια, Ἐλεάνθη Πουλί,
Σμύρνη, Χρυσόμαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν,
Μάγισσα, Ἑλληνικὴ Δημοκρατία καὶ
Πέλοψ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",
Ἀθήναι, 38 δόξ. Εὐριπίδου
τὴν 15 Νοεμβρίου 1925

ΣΤΟ ἐρχόμενο φύλλο τελευταίον
τοῦ χρόνου μου τοῦτο καὶ τοῦ
τόμου, θὰ δημοσιευθῇ ἡ Προκή-
ρυξη τοῦ νέου Διαγωνισμοῦ Ἑσπα-
θώματος γιὰ τὸ 1926 καθὼς καὶ
τὸ Δημοσφύσιμα τῶν Ψευδοῦμων
τοῦ 1925. Θὰ συνοδεύεται δὲ τὸ
φύλλο, κατὰ τὸ σῶνθης, ἀπὸ ἡμι-
φυλλο με τὸν Πίνακα τῶν Περιε-
χομένων καὶ τὸ ἐξώφυλλο τοῦ
τόμου, ὥστε νά μὴν ἔχετε πιά,
παρὰ νά τὸν πᾶτε σὲ βιβλιοθήκη
νὰ σὲ τὸν δόση, με τὸ ἡμιφύλλο
αὐτὸ μπροστὰ.

Σὰς συστάσεις τῆς Ἀσκήσεως τοῦ
σημερινοῦ φύλλου. Εἶναι ὅλας ἀπὸ
τῆς βραδευμένης Συλλογῆς τῆς Μυρ-
τῶς καὶ τοῦ Χωλοῦ Διαβόλου
πού, σὰν ἀδελφία, ἐργάσθηκαν βί-
βαια μαζί γιὰ νά τίς κάμουν. Κι'
εἶναι ὅρατες πραγματικῶς ἡ Σημειώ-
σις, ὅτι δὲν τούς διόρθωσε παρὰ
ἐλάχιστοι περὶματα. Δημοσιεύονται
ἔτσι ὅπως μοῦ τίς ἔστειλαν τὰ παι-
διά. Ἀλλὰ καὶ στιχογραφία καλὴ,
βλέπεται, ἔξρου, κι' ἐξυπνάδα πολ-
λὴ ἔχουν, καὶ γνώσεις, καὶ φαντα-
σία, ἐντελὴς καὶ τελειότητα γιὰ
νά κάμνῃ κανεὶς ὁμορφες Ἀσκή-
σεις. Σὰς τίς συστάσω. Εἶναι ἀπὸ
τῆς ἐξαιρετικῆς.

Μοῦ φαίνεται περίεργο, Γλυκεῖα
Πατριδα, πού δὲν κατόρθωσες ἀ-
κόμα νάπαινησῃς καμμιὰ Δια-
πλάσσοῦλα, πού εἶναι σίμερα με-
γάλη, 35 χρόνων, ἀλλ' ἀκόμα φυ-
λάει τὰ Μικρὰ Μυστικά ὅσα ἔλαβε
σὲ εὐτυχισμένα χρόνια· πού ἦταν
σὰν ἕνα πού φοροῦσαν οἱ φίλοι
μου ἄλλοτε, θὰ διευκόλυνε πολὺ
τίς συναντήσεις καὶ τίς γνωριμίες.
Καὶ σίκαρ σκέπτομαι νά τὸ ἀνα-
συστήσω. Μοῦ εἶπαν μέλιστα ἐπιμω-
ρὸ νά τὸ κάμω, κι' ἔδω στὰς Ἀ-

θήνας, ἀπὸ μιὰ πᾶστα σὲ σμᾶλτο
καὶ νά μὴν κοστίζῃ πολὺ. Ἀφήστε
νὰ ἴδωμεν.

Ἡ Βρατεῖα μου γράφει: «Ἐ-
λθε τὸ Ἀναμνηστικὸν Τεύχος
χθὲς καὶ πέρασα πολὺ γλυκὲς
στιγμὲς διαβάζοντάς το. Ἐνα προ-
πάντων κομμάτι, γραμμένο γιὰ
τὸν κ. Σινόπουλο ἀπὸ τὴν Λιλή
Πριονιστή, μοῦ ἔφρεσε ὑπερβολικά.
Καθὼς καὶ τὰ λίνα μὰ τόσο ὁμορ-
φα λόγια τῆς Κυβέλης. Τελοςπᾶν-
των μᾶρσε πολὺ. Ὁ κ. Σινόπου-
λος πρέπει νάνα πολὺ περὶφανος
γιὰ τὴν ἀγάπην πού τὸν περιβάλλει
καὶ πού τοῦ ἀξίζει.» Ὅσο γιὰ τὴν
γλυκογραφία ἔκλεινε, πού παρι-
στάει τὸν κ. Σ. μετὰ τὸν «Διπλά-
σι» στὰ χέρια, κάποτε δημοσιεύ-
θηκε σὰ μιὰ ἐφημερίδα, μὰ δὲν ἦ-
θελε νὰ πῇ τίποτα ὑπερτέρου. Ἀ-
πλῶς μιὰ γλυκογραφία.

Καὶ ἡ Δέλια ἄπολις μοῦ γρά-
φει: «Χθὲς ἔλαβα τὸ Ἀναμν. Τε-
χὺς. Μὰ πόση χαρὰ τὸ δῖδάσαι. Δὲ
μολογίεται. Τὶ πολὺτιμο πού εἶναι
καὶ πόσο θὰ χάσουν ὅσοι δὲν θὰ τὸ
ἀποκτήσουν! Μ' αὐτὸ τὸ εἶπα
κι' ἐγώ. Ἐκὰτὸ θραχυμὲς θὰ προσ-
φέρουν, ἀλλὰ δὲν θὰ βρίσκουν ἀν-
τίτυπο. Γιατί ἡ Ἐταιρεία τύπτει
μυνο χλίμα. Καὶ τὰ πούλα ἔτσι
φθνᾷ.—15 δραχμὲς, ἕνα βέλλο
πὺς θὰ ἔχῃ 25, — γιὰ νά ἔχῃ τὸ
ἔξω μόνον χωρὶς ὀφέλεια. Ναι, κα-
θὼς εἶπα καὶ στὴ Μάγισσα, μπο-
ρεῖτε λαμπρὰ νά ἰδρῶστε τὸ Σβάλ-
λο σὲς οἱ τρεῖς. Tres faciunt col-
legium λένα κι' οἱ Νομικοὶ. Δηλα-
δὴ τρεῖς κάνουν συντροφιά, ἀρ-
κοῦν.

Ἀφοῦ ὁ καθηγητὴς σας, Μάρ-
βελ, μόνον στὴν παράδοση μιλεῖ
τὴν καθρεῖουσα, ἀλλὰ τίς ἄλλες
ὥρες «τὸν ἀκοῦς καὶ νομίζεις πὺς
ε

Γι'άλλα, επίσης απορριπτόμενα, στο έρχομενο.

Εγκρίνονται: 33. «Μία παλιά ιστορία» της Μίρκας. Στο τέλος, η απάντηση εκείνη του αρχηγού τους στη γριά-Μαρουλάκι, δείχνει τους Τούρκους για νικητές. Κι' η φόβια δριβή δεν μου έδωσε πολύ. Άλλα το κομμάτι ελο είναι όρατο, από κείνα που θέλω και γραμμένο όπως το θέλω. Μπράβο, Μίρκα, παιδί μου! Ούτε μια λέξη δεν σου άλλαξα. Και τι καλή σίξη και τι όρθογραφία. Καλέ, σ' είσαι «λογία»! — 34. «Ο Νικόλας» του Παλιόπαιδου. Δεν μπορώ να πω το βια και γι' αυτό το κομμάτι. Το διόρθωσα κάμποσα ορθογραφικά λάθη κι' άλλα. Μά τι τα θέλεις, που είναι χαριτωμένο! Μία ζωγραφιά μικρού παιδιού, με πολύ χιούμορ και συγχρόνως με καλή παρατήρηση. Όρισμένως το Παλιόπαιδο έχει λογοτεχνικό ταλέντο. Δεν γράφει όμως με τη γνώση και την προσοχή της Μίρκας. Βλέπω μέσα κάτι εφεύγε, νομίζεσαι, ξερεσαι, τις μαμμάδες κτλ. Και λείπουν τα Ν' εκεί που χρειάζονται: «δὲ περίμενε, δὲ τὴν γρυσίζονταν». «Ὅχι, όταν ἡ ἐπομένη λέξη ἀρχίζει ἀπὸ κ, π, τ, γκ, τὸν δὲν καὶ τὰ ἄλλα τὸν, τὴν, διατηροῦν τὸ Ν τους: δὲν κάνει, τὸν πῶν, τὸν τοῖχο, τὴν γκαμήλα. Ὅπως κι' όταν ἀρχίζει ἡ λέξη ἀπὸ φωνήεν. Τὸ Ν ξεπέφτει μόνο μπροστὰ στὰ ἄλλα σύμφωνα: τὸ βήχα, τὸ γάμο, δὲ δέχεται, τὴ ζωὴ κτλ. Ἀὐτὰ πρέπει νὰ μάθουμε μὲ φορά καὶ νὰ τὰ προσέχετε πάντα. — 35. «Δασκάλα» της Βασιλίσσας στὴς Παπαρούνες. Πολὺ όρατο. Ἐδύσα μερικὰ γιὰ νὰ γίνῃ πιὸ σύντομο, ἄλλα καὶ πιὸ φυσικὸ. Γιατί μοὺ φάνηκε πὼς εἶχε μερικὰς διπλολογίας. Εἶδαμὴ, καλογραμμένο κι' ορθογραφικῶς. Καὶ τὸ θέμα πολὺ κατὰλληλο. — 36. «Ἀνοιξιάτικο βράδυ» της Κόρης της Δέμνης. Δύο τετραστιχα μόνο, πὺς όμως κάνουν ἕνα ἄρτιο καὶ πολὺ ὁμορφὸ ποιηματάκι. Μόνο ὁ τελευταῖος στίχος:

Στὸ βράδυ τὸ ἔαρινό
δὲν πῆγαινε καλά. Πρῶτο γιατί, σὸ μέτρο, περισσεύει μὴ συλλαβή. Δὲν μπορεῖ δηλαδὴ νὰ γίνῃ συνίζηση σὸ τὸ εα κι' οὕτως τε νὰ τὸ προσέγγυ κανεῖ, οὕτως τα. Ἀλλοῦται παραμορφώνεται ἡ λέξη. Ἐπειτα ἡ λέξη αὐτή, ἔαρινό, εἶναι τῆς καθαρῶς καὶ, μόνῃ αὐτῇ, ἀποτελεῖ παραφωνία μὲ τις ἄλλες ὅλες πὺς εἶναι τόσο καθάρια δημοτικῆς. Γι' αὐτὸ τὴν ἔλλαξ. Τίποτ' ἄλλο.

Ἡ Διάπλασις ἀδελφίζεται τοὺς φίλους της: Σπύρον Μ. Ἄν. (ὅχι, ἡ πληθώρα τῆς ὅλης στὰ τελευταῖα αὐτὰ φύλλα, κι' ἄλλες προενέσεις ὁποχρεώσεις μ' ἔκχαμν νὰ νὰ δῶλ τῇ δημοσίευσή γι' ἀργότερα. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν σ' ἐμποδίζει νὰ μὲ στείλῃς καὶ τίποτε ἄλλο, γιὰ πὺς ἀργότερα ἀκόμη) Πολυδύνη Καλδῆ (καλὸς ἥλιος, περιμένω!) Περωμένο (σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνάμνηση, ἀπὸ τις πρῶτες-πρῶτες, καὶ σὺ εὐχομαι νὰ μὲ στείλῃς τοῦ χρόνου ἀκόμη πλουσιότερο ἀ-

πολογισμό) Μέλισσαν (ἔστειλα χαίρω πὺς ἔγινες καλὴ ὥρα τὸ γραμματάκι σου) Φλώραν (ἔστειλα χαίρω πολὺ καὶ περιμένω) Ἡράκλειον (ὅχι, δὲν μποροῦν) Περσίνου Φίδι (χάρηκα πὺς ἔλαβα γράμμα σου ὅστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ καθὼς καὶ γιὰ ὅσα μὲ γράσεις. ὅχι, τέτοιο ψευδῆνυμο δὲν ὑπάρχει) Ἀφροισμένο Κῶμα (ἔκαμα τὴ διόρθωσιν) Ρούμπεν (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ συμπληρωματῆ τῆς ἔστειλα τὸ γράμμα σου εἶχε ἀνακατεῦθ μὲ ἄλλα ἀνοιγμένα καὶ μόλις προχθὲς τὸ βρήκα καὶ τῶναι) Γελασίαν (ἀργὰ) ἔγινε λόγος σὸ 49ο φύλλο) Ἐλληνηκὸν Ἰδεῶδες (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) ναι σ' ὅλες σου τις ἐρωτήσεις) Νύβην (ἔστειλα 12 τετραστιχα) Γέρω-Δήμον, Ἡρώκιδ Ἐδ-ζωνάκι κτλ. κτλ.

Εἰς ὅλας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 Νοεμβρίου, ὅταν τῆσιν σὸ ἐρχομενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 222ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 21 Ἰανουαρίου]

747. Δελιόγραφος

Στὴν ὁρὰν μου, παιδιὰ, ὀρκίζομαι
-Γιατί στὰ μάτια μου δὲν κάνει,-
Ὅτι ὁ ὄρκος μου ὁ παράξενος
Μέταλλο ἀπ' τ' ἀκριβὰ σὰς φτιάει.

748. Δογοπαικτικὸς Δελιόγραφος

Μαζὶ κι' οἱ δύο,
Καὶ οὐ καὶ γῶ,
Ἄν κάποτε τὰ τσούγκριζε ἡ παρέα,
Κάθε φορὰ
Τὴ διωφορὰ
Τὴν ἔλυνε ἡ σιωπὴ μου ὥρατα.

749. Μεταγραμματισμός

Ἐλεγα πὺς εἶχα κόψει τὸ λαιμὸ
Κερσφόρου κι' ἔγλειφα τὰ χεῖ-

Μ' αὐτὸ, μ' ἄλλον λαιμὸ, βρήκε
[γλυτωμὸ
Κι' ἀντὶ κρέας, ἔκοψα σταφύλια]

750. Ἀναγραμματισμός

Κάθε ψάρι, ἂν ἄλλῃ
Τὸ στοιχεῖο του, δὲν ζῇ.
Ἄλλ' αὐτὸ πὺς μεταδίνει
Δύο ἀπ' τὰ στοιχεῖα του,
Καλοζῇ καὶ βασιλεύει
Μὲ τὴν ἡσυχία του,
Ἄν καὶ ἅλκι καταντάει
Σὲ στομάχι... φορατζί.

751. Τονόγραφος

Θέλησα καὶ γῶ
Νὰ πῶ νὰ τὸν δῶ.
Γιὰ νὰ τὸν δῶ καλύτερα,
Τὸ σκούφο του ἐπῆρα,
Στὰ πόδια του τὸν ἔβαλα
Καὶ στάθηκα κι' ἀμφέβαλλα
Πὺς ἔξωκα, ἀπὸ δῆμαρχο
Τὸν ἔκανα κλητήρα!

752. Πυραμῖς

+
* + *
* * + * *
* * * + * * *

Στὴς προθέσεις, γιὰ εὐκολία,
Τὸ ἀπάνω νὰ ζητήσης.
Συχνὰ πάω μὲ τὴν τελεία.
Δὲν θὰ εἶσαι, ἂν μὲ λύσης.
Κι' οἱ σταυροὶ μου χωρὶς κῆμα,
Κάνουν στὴν Ἀθήνα βῆμα.

753. Δίνυμα
Θὰ αἰσθανθῇς τὸ ἄρσενικό μου,
Μόνον ὅταν θὰ χορτάσης.
Φύλας σὸν τὸ θηλυκὸ μου
Ὅ, τι θὲς νὰ μὴν τὸ χάσης.
Καὶ τοῦ οὐδαιτέρου μου, τέλος,
Ὅταν ψάλλῃς, εἶσαι μέλος.

754. Ἐπιγραφή

Ε
Κ Σ Α
Υ Θ Ι Σ Τ
Ο Υ Ε Κ Τ Ο Ν
Γ Ρ Ι Ν Ε
Ε Ο Δ
Υ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

755-756. Ἀστεία Παροράματα

1.—Νήστευς καὶ πίνε ρεῦμα.
2.—Ἡ γλῶσσα μακαρίζει πὺς
κάνε τάρχο.

757. Φωνηεντόλιπον

χ-γν-γρσ-κ-στ-βν-νβ

758. Γριφος

ΔΙ ΔΙ
ΔΙ ΔΙ
ΔΙ Σά Κάν ΔΙ
ΔΙ ΔΙ
ΔΙ ΔΙ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

759. Γριφος ἐν Μεταφράσει

Πόδι ἄξονα φέρουν σὲ σβέρκο
τῇ δαχτυλήθρα του.
(Ἱστορικὸν ρητόν.)

760. Δογοπαιγνιον

Ὅταν καραμέλλας τρώτε
Καὶ σὰς βλέπει ἡ ἀδελφὴ σας,
Βέβαια νὰ μὴ τῆς δώστε
Δὲν βαστάει ἡ ψυχὴ σας.
Γιατί σὴν καὶ σὰς κι' αὐτὴ
Ψυχὴν ἔχει ἡ καίμενη.
Καραμέλλα γαλλιστὶ
Μήπως τοῦτο δὲν σημαίνει;
[Ὅλες οἱ Ἀσκήσεις τοῦ σημερινοῦ φύλλου εἶναι ἀπὸ τις βραβεύμενες σὸν 214ον Διαγωνισμὸ ὁραϊότητας Συλλογῆς τῶν ἀδελφῶν Μυρτώδους καὶ Χωλοῦ Διαβόλου. — Ἰδὲ σὸ προηγούμενον φύλλο τὰ ποτελέσματα]

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 36

540. Φωσφόρος (φῶς, φῶρος) — 541. Βένιη-Βέρση. 542. Σάρισσα-Ἀρίσσα. — 543. Ὁ ὕπνος.

544. ΣΟΔΟΜΩΝ ΝΕΒΑΣ
Υ Α Α
ΜΗΣ ΝΟΙ ΕΩΝ
Ω Υ Υ
ΙΑΦΕΘ ΕΕΝΟΦΩΝ

545. Ἀστυφύλαξ-φύλαξ=Ἀστυ+ (παλιόν-δ=) παλαι+(ἄγανος-γάμος)=ἄ! =ΑΣΤΥΠΑΛΑΙΑ.

—546. Τὸ περὶ τῶν γράμμα εἰν' ἔδω τὸ Ν: Νῆρη, μΝῆρη, ἸΑΝός, λίμΝη, ΑἰμωΝ. — 547. ΕΡΗΜΟΣ (Εὐσεβής, Ράδιον, Ἡττα, Μέρος, Ὅμοιος, Συνδέω). — 548. Ὁ ὕπνος τῶν Θεῶν ἔχει κἀλὸν κύριον. — 549. Οὐχ ἡττηρόμεθα εὐ ποιοῦντες (οὐ, χι, εἰς ο, μὲ θα ἔφ, πῖ, οὐ, ντῆς). — 550-553. 1, Ἀλκων (halle, qui, aune.) 2, Φλώρα (flot, rat.) 3, Βενετοπούλα (veine, étai, poule, ah!) 4, Ἀσπηρ Καπέλι (hache, prix, cas, mais, lit, a.) — 544. Chien qui aboie ne mord pas.

763. Δίνυμα
Θὰ αἰσθανθῇς τὸ ἄρσενικό μου,
Μόνον ὅταν θὰ χορτάσης.
Φύλας σὸν τὸ θηλυκὸ μου
Ὅ, τι θὲς νὰ μὴν τὸ χάσης.
Καὶ τοῦ οὐδαιτέρου μου, τέλος,
Ὅταν ψάλλῃς, εἶσαι μέλος.

754. Ἐπιγραφή

Ε
Κ Σ Α
Υ Θ Ι Σ Τ
Ο Υ Ε Κ Τ Ο Ν
Γ Ρ Ι Ν Ε
Ε Ο Δ
Υ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

755-756. Ἀστεία Παροράματα

1.—Νήστευς καὶ πίνε ρεῦμα.
2.—Ἡ γλῶσσα μακαρίζει πὺς
κάνε τάρχο.

757. Φωνηεντόλιπον

χ-γν-γρσ-κ-στ-βν-νβ

758. Γριφος

ΔΙ ΔΙ
ΔΙ ΔΙ
ΔΙ Σά Κάν ΔΙ
ΔΙ ΔΙ
ΔΙ ΔΙ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

759. Γριφος ἐν Μεταφράσει

Πόδι ἄξονα φέρουν σὲ σβέρκο
τῇ δαχτυλήθρα του.
(Ἱστορικὸν ρητόν.)

760. Δογοπαιγνιον

Ὅταν καραμέλλας τρώτε
Καὶ σὰς βλέπει ἡ ἀδελφὴ σας,
Βέβαια νὰ μὴ τῆς δώστε
Δὲν βαστάει ἡ ψυχὴ σας.
Γιατί σὴν καὶ σὰς κι' αὐτὴ
Ψυχὴν ἔχει ἡ καίμενη.
Καραμέλλα γαλλιστὶ
Μήπως τοῦτο δὲν σημαίνει;
[Ὅλες οἱ Ἀσκήσεις τοῦ σημερινοῦ φύλλου εἶναι ἀπὸ τις βραβεύμενες σὸν 214ον Διαγωνισμὸ ὁραϊότητας Συλλογῆς τῶν ἀδελφῶν Μυρτώδους καὶ Χωλοῦ Διαβόλου. — Ἰδὲ σὸ προηγούμενον φύλλο τὰ ποτελέσματα]

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 36

540. Φωσφόρος (φῶς, φῶρος) — 541. Βένιη-Βέρση. 542. Σάρισσα-Ἀρίσσα. — 543. Ὁ ὕπνος.

544. ΣΟΔΟΜΩΝ ΝΕΒΑΣ
Υ Α Α
ΜΗΣ ΝΟΙ ΕΩΝ
Ω Υ Υ
ΙΑΦΕΘ ΕΕΝΟΦΩΝ

545. Ἀστυφύλαξ-φύλαξ=Ἀστυ+ (παλιόν-δ=) παλαι+(ἄγανος-γάμος)=ἄ! =ΑΣΤΥΠΑΛΑΙΑ.

—546. Τὸ περὶ τῶν γράμμα εἰν' ἔδω τὸ Ν: Νῆρη, μΝῆρη, ἸΑΝός, λίμΝη, ΑἰμωΝ. — 547. ΕΡΗΜΟΣ (Εὐσεβής, Ράδιον, Ἡττα, Μέρος, Ὅμοιος, Συνδέω). — 548. Ὁ ὕπνος τῶν Θεῶν ἔχει κἀλὸν κύριον. — 549. Οὐχ ἡττηρόμεθα εὐ ποιοῦντες (οὐ, χι, εἰς ο, μὲ θα ἔφ, πῖ, οὐ, ντῆς). — 550-553. 1, Ἀλκων (halle, qui, aune.) 2, Φλώρα (flot, rat.) 3, Βενετοπούλα (veine, étai, poule, ah!) 4, Ἀσπηρ Καπέλι (hache, prix, cas, mais, lit, a.) — 544. Chien qui aboie ne mord pas.

763. Δίνυμα
Θὰ αἰσθανθῇς τὸ ἄρσενικό μου,
Μόνον ὅταν θὰ χορτάσης.
Φύλας σὸν τὸ θηλυκὸ μου
Ὅ, τι θὲς νὰ μὴν τὸ χάσης.
Καὶ τοῦ οὐδαιτέρου μου, τέλος,
Ὅταν ψάλλῃς, εἶσαι μέλος.

754. Ἐπιγραφή

Ε
Κ Σ Α
Υ Θ Ι Σ Τ
Ο Υ Ε Κ Τ Ο Ν
Γ Ρ Ι Ν Ε
Ε Ο Δ
Υ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

755-756. Ἀστεία Παροράματα

1.—Νήστευς καὶ πίνε ρεῦμα.
2.—Ἡ γλῶσσα μακαρίζει πὺς
κάνε τάρχο.

757. Φωνηεντόλιπον

χ-γν-γρσ-κ-στ-βν-νβ

758. Γριφος

ΔΙ ΔΙ
ΔΙ ΔΙ
ΔΙ Σά Κάν ΔΙ
ΔΙ ΔΙ
ΔΙ ΔΙ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

759. Γριφος ἐν Μεταφράσει

Πόδι ἄξονα φέρουν σὲ σβέρκο
τῇ δαχτυλήθρα του.
(Ἱστορικὸν ρητόν.)

760. Δογοπαιγνιον

Ὅταν καραμέλλας τρώτε
Καὶ σὰς βλέπει ἡ ἀδελφὴ σας,
Βέβαια νὰ μὴ τῆς δώστε
Δὲν βαστάει ἡ ψυχὴ σας.
Γιατί σὴν καὶ σὰς κι' αὐτὴ
Ψυχὴν ἔχει ἡ καίμενη.
Καραμέλλα γαλλιστὶ
Μήπως τοῦτο δὲν σημαίνει;
[Ὅλες οἱ Ἀσκήσεις τοῦ σημερινοῦ φύλλου εἶναι ἀπὸ τις βραβεύμενες σὸν 214ον Διαγωνισμὸ ὁραϊότητας Συλλογῆς τῶν ἀδελφῶν Μυρτώδους καὶ Χωλοῦ Διαβόλου. — Ἰδὲ σὸ προηγούμενον φύλλο τὰ ποτελέσματα]

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 36

540. Φωσφόρος (φῶς, φῶρος) — 541. Βένιη-Βέρση. 542. Σάρισσα-Ἀρίσσα. — 543. Ὁ ὕπνος.

544. ΣΟΔΟΜΩΝ ΝΕΒΑΣ
Υ Α Α
ΜΗΣ ΝΟΙ ΕΩΝ
Ω Υ Υ
ΙΑΦΕΘ ΕΕΝΟΦΩΝ

545. Ἀστυφύλαξ-φύλαξ=Ἀστυ+ (παλιόν-δ=) παλαι+(ἄγανος-γάμος)=ἄ! =ΑΣΤΥΠΑΛΑΙΑ.

—546. Τὸ περὶ τῶν γράμμα εἰν' ἔδω τὸ Ν: Νῆρη, μΝῆρη, ἸΑΝός, λίμΝη, ΑἰμωΝ. — 547. ΕΡΗΜΟΣ (Εὐσεβής, Ράδιον, Ἡττα, Μέρος, Ὅμοιος, Συνδέω). — 548. Ὁ ὕπνος τῶν Θεῶν ἔχει κἀλὸν κύριον. — 549. Οὐχ ἡττηρόμεθα εὐ ποιοῦντες (οὐ, χι, εἰς ο, μὲ θα ἔφ, πῖ, οὐ, ντῆς). — 550-553. 1, Ἀλκων (halle, qui, aune.) 2, Φλώρα (flot, rat.) 3, Βενετοπούλα (veine, étai, poule, ah!) 4, Ἀσπηρ Καπέλι (hache, prix, cas, mais, lit, a.) — 544. Chien qui aboie ne mord pas.

763. Δίνυμα
Θὰ αἰστανθῇς τὸ ἄρσενικό μου,
Μόνον ὅταν θὰ χορτάσης.
Φύλας σὸν τὸ θηλυκὸ μου
Ὅ, τι θὲς νὰ μὴν τὸ χάσης.
Καὶ τοῦ οὐδαιτέρου μου, τέλος,
Ὅταν ψάλλῃς, εἶσαι μέλος.

754. Ἐπιγραφή

Ε
Κ Σ Α
Υ Θ Ι Σ Τ
Ο Υ Ε Κ Τ Ο Ν
Γ Ρ Ι Ν Ε
Ε Ο Δ
Υ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

755-756. Ἀστεία Παροράματα

1.—Νήστευς καὶ πίνε ρεῦμα.
2.—Ἡ γλῶσσα μακαρίζει πὺς
κάνε τάρχο.

757. Φωνηεντόλιπον

χ-γν-γρσ-κ-στ-βν-νβ

758. Γριφος

ΔΙ ΔΙ
ΔΙ ΔΙ
ΔΙ Σά Κάν ΔΙ
ΔΙ ΔΙ
ΔΙ ΔΙ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

759. Γριφος ἐν Μεταφράσει

Πόδι ἄξονα φέρουν σὲ σβέρκο
τῇ δαχτυλήθρα του.
(Ἱστορικὸν ρητόν.)

760. Δογοπαιγνιον

Ὅταν καραμέλλας τρώτε
Καὶ σὰς βλέπει ἡ ἀδελφὴ σας,
Βέβαια νὰ μὴ τῆς δώστε
Δὲν βαστάει ἡ ψυχὴ σας.
Γιατί σὴν καὶ σὰς κι' αὐτὴ
Ψυχὴν ἔχει ἡ καίμενη.
Καραμέλλα γαλλιστὶ
Μήπως τοῦτο δὲν σημαίνει;
[Ὅλες οἱ Ἀσκήσεις τοῦ σημερινοῦ φύλλου εἶναι ἀπὸ τις βραβεύμενες σὸν 214ον Διαγωνισμὸ ὁραϊότητας Συλλογῆς τῶν ἀδελφῶν Μυρτώδους καὶ Χωλοῦ Διαβόλου. — Ἰδὲ σὸ προηγούμενον φύλλο τὰ ποτελέσματα]

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 36

540. Φωσφόρος (φῶς, φῶρος) — 541. Βένιη-Βέρση. 542. Σάρισσα-Ἀρίσσα. — 543. Ὁ ὕπνος.

544. ΣΟΔΟΜΩΝ ΝΕΒΑΣ
Υ Α Α
ΜΗΣ ΝΟΙ ΕΩΝ
Ω Υ Υ
ΙΑΦΕΘ ΕΕΝΟΦΩΝ

545. Ἀστυφύλαξ-φύλαξ=Ἀστυ+ (παλιόν-δ=) παλαι+(ἄγανος-γάμος)=ἄ! =ΑΣΤΥΠΑΛΑΙΑ.

—546. Τὸ περὶ τῶν γράμμα εἰν' ἔδω τὸ Ν: Νῆρη, μΝῆρη, ἸΑΝός, λίμΝη, ΑἰμωΝ. — 547. ΕΡΗΜΟΣ (Εὐσεβής, Ράδιον, Ἡττα, Μέρος, Ὅμοιος, Συνδέω). — 548. Ὁ ὕπνος τῶν Θεῶν ἔχει κἀλὸν κύριον. — 549. Οὐχ ἡττηρόμεθα εὐ ποιοῦντες (οὐ, χι, εἰς ο, μὲ θα ἔφ, πῖ, οὐ, ντῆς). — 550-553. 1, Ἀλκων (halle, qui, aune.) 2, Φλώρα (flot, rat.) 3, Βενετοπούλα (veine, étai, poule, ah!) 4, Ἀσπηρ Καπέλι (hache, prix, cas, mais, lit, a.) — 544. Chien qui aboie ne mord pas.

763. Δίνυμα
Θὰ αἰστανθῇς τὸ ἄρσενικό μου,
Μόνον ὅταν θὰ χορτάσης.
Φύλας σὸν τὸ θηλυκὸ μου
Ὅ, τι θὲς νὰ μὴν τὸ χάσης.
Καὶ τοῦ οὐδαιτέρου μου, τέλος,
Ὅταν ψάλλῃς, εἶσαι μέλος.

754. Ἐπιγραφή

Ε
Κ Σ Α
Υ Θ Ι Σ Τ
Ο Υ Ε Κ Τ Ο Ν
Γ Ρ Ι Ν Ε
Ε Ο Δ
Υ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

755-756. Ἀστεία Παροράματα

1.—Νήστευς καὶ πίνε ρεῦμα.
2.—Ἡ γλῶσσα μακαρίζει πὺς
κάνε τάρχο.

757. Φωνηεντόλιπον

χ-γν-γρσ-κ-στ-βν-νβ

758. Γριφος